

שאלה: נשים רבות מתרעמות על הבעל מדוע אינו הולך לשחות עם אשתו בשפת-ים מעורב. טוענות שאילו אהב את אשתו אהבה גמורה, לא היה מתעניין בנשים אחרות. האם טענה זו נכונה?

תשובה: יש להודות לעובדה פסיכולוגית פשוטה. לכל אדם, מגדול ועד קטן, יש יצר הרע. אין זאת באשמתו אלא נולד בה כמו שכתוב "כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח, כא). זה טבע האדם, אבל הקב"ה שם את האדם בעולם הנסיון כדי שיתמודד, יוכיח דבקות בהקב"ה ויתגבר על טבעו. אבל אין אדם בעולם שינצל מהרהורים אסורים, כמו שכתוב בבבא בתרא (קסד, ב). אבל יש לדייק בלשון. "הרהור" חולף וארעי איננו "מחשבה" שהיא בסיסית וקבועה. מיד אחרי ההרהור, האדם מסיח דעתו לדברים חיוביים יותר.

לכן כחלק מההתמודדות נגד הרע, יש לו לאדם לעשות משמרת, סייג וזהירות שלא יבוא למצב זה. אדם כשר אינו הולך למקומות שעלולים לעורר בו מלחמת היצר. אבל בסיכומו של דבר, אין לזה שום קשר עם השאלה אם אדם זה אוהב את אשתו או לא. קשרו של אדם עם אשתו הוא קשר של נשמה, של זהות אינטרסים, של משימה משותפת להקים משפחה, לטפל ביחד בבעיות כלכליות, בחינוך משותף של ילדיהם ועוד. מה דמיון יש לאלו עם הסקרנות הגברית לצפות בנשים?

וכדי שהאשה תבין זאת ביתר בהירות, הבה ונהפוך את השאלה כלפיה. רובן של נשים מתייפות כשהן יוצאות מבתיהן. חלק ע"י שימת אודם לשפתיים, לק בציפרניים, צבע ללחייהן, ריחות בושם, תספורת מיוחדת, בגדים חגיגיים וכו'. מה הענין למצוא חן בעיני גברים זרים? היה אפשר לשאול, אם היתה אוהבת את בעלה אהבה מוחלטת, מה לה להתעניין להיראות יפה בעיני גברים זרים? אלא פשוט כי כמו שיש יצר הרע באיש להביט בנשים, מתוך סתם סקרנות, כך יש יצר הרע באשה להיראות יפה בעיני הבריות. ללא שום קשר לאהבת בעלה, וגם אינה מחפשת אהבתם של הצופים.

עוד יש להעלות טענה נגד תביעה זו שהבעל ילך יחד עם אשתו לשפת-ים מעורב. הרבה נשים מתקנאות מאד אם בעלה נמצא במקום עבודה שהנשים שם מתייפות בגנזור, ובמיוחד אם נכשלות ללבוש בגדי-מחשוף, או חצאיות קצרות ביותר וכו'. אם נדלקת בהן קנאות על זאת, מה להן לבקש שהבעל ילך לשפת-ים ששם, כידוע, בגדי-ים הם קצרים ביותר וכמעט כל הגוף חשוף לעיני כל רואה? פעם, לפני כמאה שנה, היו הנשים הולכות לשפת-ים בבגדי ים שכיסו את הגוף מהכתפיים ועד לברכיים. יש צילומים המעידים על כך. משום ההתמרדות הכללית, אחרי מלחמת העולם הראשונה, נהיתה אופנה לקצר הבגדים יותר ויותר. לעיני שחיה, אין טירחה או קושי ללבוש בגדי-ים צנועים יותר, כמו השחיינים המעולים שחוצים בין צרפת לאנגליה. ואפשר שנחזור לכך, כאשר הציבור יתקן דרכיו.

אשה החושבת בהגיון תתבונן כי כמו שתתנגד שבעלה יעבוד במקום עבודה ששם הנשים חשופות, כך לא תרצה שבעלה ילך למקום הגרוע עוד יותר. אלא מה? יש לחץ חברתי? מתביישים להיחשב בין הקבוצה של הזהירים במצוות? הרי על זה נולדנו, לעמוד במשימה, להעלות הציות שלנו לקדושת עם ישראל וצניעותם מעל לכל לחץ חברתי של אנשים שהם אינם מתבוננים בזה. במיוחד נכונה הנהגה של זהירות אחרי שהתורה ציותה "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם" (במדבר טו, ט). בעל הנזהר בזה הוא ראוי לשבח שמקיים בזה רצונו של בורא עולם.